

Arrest

nr. 298 512 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 29 november 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2023 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : H. R. (..)

voornaam : M. B. (..)

geboortedatum : [...].01.1997

geboorteplaats : Alep

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127BIS om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije, op basis van het Dublinakkoord van 27.10.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 07.11.2023, met een termijn van 10 dagen. Het op 15.11.2023 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van de betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 07.11.2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 29.11.2023 niet te willen terugkeren naar Bulgarije omdat hij daar 33 dagen als gevangene in een gesloten centrum verbleef en de Bulgaarse politie hem niet goed behandelde.

Zoals reeds vermeld werd in zijn bijlage 26quater (dd. 07.11.2023), wensen wij desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Bulgaarse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Bulgaarse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Bulgarije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart een psychologische angst te hebben omwille van wat hij heeft meegemaakt en de manier waarop ze hem behandeld hebben. Hij had serieuze slaapproblemen, maar nu gaat het eindelijk 'oke' met hem.

Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar Bulgarije, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 07.11.2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 29.11.2023 dat hij een neef in België heeft wonen. Het feit dat de neef van betrokkene beschikt over recht op verblijf geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 08.11.2023 en 14.11.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 07.11.2023 die hem betekend werd op 07.11.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 29.11.2023 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Bulgarije, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, J. D. (...), gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Westkust en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127Bis, de betrokkene, H. R., M. B. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127Bis vanaf 30.11.2023.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

J. D. (...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats dient te worden opgemerkt dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

In de mate dat het beroep is ingesteld tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, is het onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoekende partij stelt dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij wordt gerepatriëerd naar Bulgarije, waar zij riskeert onmenselijke en vernederende behandelingen te zullen ondergaan, in strijd met het artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij op 7 november 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) kreeg. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 298 373 van 8 december 2023 verworpen. Uit dit arrest blijkt dat het enig middel wordt verworpen omdat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij overdracht naar Bulgarije zal worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU noch dat er structurele tekortkomingen zijn vastgesteld in de asielpprocedure en opvang van Dublin-terugkeerders. Verzoekende partij, wiens betoog over de mogelijke schending van de aangehaalde hogere rechtsnormen in onderhavig verzoekschrift overeenstemt met het betoog ontwikkeld in het beroep tegen de bijlage 26^{quater} zoals voormeld, maakt zodoende niet aannemelijk dat door de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing er een schending van deze artikelen voorligt bij overdracht aan Bulgarije. De Raad stelt daarbij nog vast dat verzoekende partij in onderhavige procedure wel de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM, maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel geschonden wordt.

In zoverre verzoekende partij nog meent dat haar het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt bij de tenuitvoerlegging van onderhavige beslissing wijst de Raad erop dat verzoekende partij haar recht op een effectief rechtsmiddel heeft kunnen uitoefenen via de procedure die geleid heeft tot het arrest nr. 298 373 van 8 december 2023 alsook via onderhavige procedure. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat een overdracht naar Bulgarije haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen. Gelet op voorgaande waaruit blijkt dat zij haar grieven op grond van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest heeft behandeld zien kan zij evenmin overtuigen dat haar het recht op een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen.

De Raad kan niet aannemen dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER